

Sygn. akt XI W 7256/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Paulina Adamska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 grudnia 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **A. B.**

córcie C. i Z.

urodzonej (...) w S.

obwinionej o to, że:

w dniu 5 lutego 2014 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ul. (...)

w W., będąc właścicielem pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazała na żądanie uprawnionego organu, komu powierzyła w/w pojazd do kierowania w dniu 23.01.2014 r. o godzinie 20:35 na ul. (...) w W.,

tj. o wykroczenie z art. 96 § 3 kw,

I. obwinioną A. B. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, który kwalifikuje z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje ją, a na podstawie art. 96 § 3 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza jej karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 7256/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 23 stycznia 2014 roku o godzinie 20.35 na ulicy (...) w W. zostało, za pomocą urządzenia pomiarowego do rejestracji prędkości pojazdów, wykonane zdjęcie pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca nie zastosował się do ograniczenia prędkości, przekraczając dozwoloną prędkość o 39 km/h (notatka urzędowa - k. 1).

Właścicielem wzmiankowanego wyżej pojazdu jest obwiniona A. B. (notatka urzędowa – k. 10).

Pismem z dnia 26 stycznia 2014 roku A. B. wezwana została przez Straż Miejską do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego za przedmiotowe wykroczenie drogowe (i wypełnienie w tej sytuacji dołączonego do pisma oświadczenia w części A), ewentualnie – w przypadku, gdyby A. B. nie była sprawcą tego wykroczenia –

do wskazania, komu powierzyła pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. W wezwaniu zapisano - „kierującego pojazdem proszę wskazać poprzez wypełnienie i dostarczenie do Straży Miejskiej części B załącznika w terminie 7 dni od otrzymania niniejszego pisma”. W przypadku niewykonania tego obowiązku A. B. mogła wyrazić zgodę na przyjęcie mandatu karnego (należało w tej sytuacji wypełnić oświadczenie w części C). Wskazano dalej, że w przypadku niewypełnienia oświadczenia w części A, B lub C, powstaje obowiązek osobistego stawienia się do Straży Miejskiej w celu złożenia wyjaśnień w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia (pismo – k. 4).

Powyższe pismo zostało doręczone obwinionej w dniu 29 stycznia 2014 roku (zwrotne poświadczenie odbioru – k. 5).

Obwiniona w żaden sposób nie odniosła się do powyższego pisma – nie udzieliła żądanej informacji Straży Miejskiej w wyznaczonym terminie, tj. do dnia 5 lutego 2014 roku.

Obwiniona A. B. w toku rozprawy głównej nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że na dzień wskazany w zarzucie była właścicielką przedmiotowego pojazdu. Jeżeli nie ma odpowiedzi na pismo ze Straży Miejskiej, to znaczy, że jej nie udzieliła. Nie może zajmować się wszystkimi sprawami, ma sekretariat i doradcę (k. 95).

Sąd zważył, co następuje:

Wskazany na wstępie stan faktyczny nie budzi żadnych wątpliwości – wynika ze wskazanych wyżej dokumentów.

Sąd obdarzył walorem wiarygodności dokumenty stanowiące podstawę ustaleń faktycznych i pozostałe ujawnione (dane o karalności – k. 61, 63) - nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność, a podczas rozprawy żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Wyjaśnienia obwinionej uznać należy jedynie za przyjętą przez nią linię obrony.

Zgodnie z przepisem art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniona została wezwana do takiego wskazania w terminie 7 dni. Pismo ze Straży Miejskiej odebrała osobiście w dniu 29 stycznia 2014 roku. Do dnia 5 lutego 2014 roku nie udzieliła żądanej informacji Straży Miejskiej. Stąd też tę datę – jako ostatni dzień, kiedy obwiniona powinna uczynić zadość wymogowi przepisu art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym – Sąd przyjął jako datę czynu przypisanego w wyroku.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw - karze podlega, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie.

Zasadnym jest zatem twierdzenie, iż obwiniona jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jej czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinioną (popełniony w sytuacji, w której sprawczyni mogła postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niej żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionej można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dała posłuchu normie prawnej.

Wymierzając karę obwinionej A. B. Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionej, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy. Stopień społecznej szkodliwości czynu był znaczny. Wpływ na to mają: wartość naruszonego dobra w postaci porządku w komunikacji, sposób działania sprawczyni, która nie podjęła współpracy ze Strażą Miejską i nie zareagowała w żaden sposób na jej wezwanie. Wymierzając karę, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionej, jej stosunki rodzinne, ustabilizowany sposób życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniona jest osobą niekaraną za przestępstwa i wykroczenia drogowe (k. 61, 63).

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, iż orzeczona wobec obwinionej kara grzywny w wysokości 300 złotych – przy uwzględnieniu wysokości dochodów i sytuacji rodzinnej obwinionej (k. 94) jest sprawiedliwa. Sąd, wymierzając obwinionej karę, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec niej. Miał także na względzie, aby kara była w odbiorze społecznym sprawiedliwa i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa opłatę od kary w wysokości 30 złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz zryczałtowane wydatki postępowania w kwocie 100 złotych, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia. Uiszczenie przez obwinioną kosztów nie przekracza jej ustalonych możliwości finansowych.